

[Elmqvist.]

hvis Ministeren vil benytte denne Dispensationsbestemmelse lige saa godt, som Ministeren har benyttet den foregaaende over for Funktionærerne, saa føler jeg mig rolig og tryk for, at Ordningen nok skal blive administreret tilfredsstillende.

Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg synes, det er noget overflødigt at skrive i Forslaget — det staar i § 3, 2det Stykke — at

„under ingen Omstændigheder maa der fastsættes højere Udbytte end forsvarligt under Hensyn til vedkommende Selskabs økonomiske Stilling.“

Det siges udtrykkeligt i Bemærkningerne, at det følger af Aktieselskabslovens almindelige Regler. Ja, det gør det. Selvfølgelig maa man ikke udbetale højere Udbytte end forsvarligt under Hensyn til vedkommende Selskabs økonomiske Stilling. Jeg ved ikke, hvorfor man saa siger saadan noget Nonsens i denne Lov. Det er ganske overflødigt, det fremgaar af Bemærkningerne, og jeg kan ikke rigtig forstaa, at Ministeren har villet gaa med til at sætte en saadan Meningsløshed ind i Loven. Men det er naturligvis kun en Formalitet, som jeg blot lige har villet nævne.

Venstre kan altsaa under de nuværende særlige Forhold anerkende det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, og vi hæfter os med Tilfredshed ved de betydelige Forbedringer, som er gennemført. Mere eller mindre vil Loven naturligvis beskære Udbyttet for nogle Aktionærer, men den Ulykke er jo ikke saa forfærdelig stor. Jeg tror, man til de Aktionærer, der er fortvivlede over Loven, kan sige: Hold Taare op at trille! For hvad er det, der sker? Der sker ikke andet, end at Udbyttet begrænses i disse Aar. Selskaberne har Lov til at henvælge de Beløb, de ikke udbetaler, til Udbyttereguleringsfonds, og saa kan Aktionærerne jo altid faa dem en anden Gang, naar Forholdene atter er blevet normale. Det er altsaa kun i Øjeblikket, at Aktionærernes Ret til at faa alt det, som Selskabets økonomiske Stilling maaske kunde berettigede til, beskæres.

Vi kan altsaa, ikke mindst i Betragtning af de mange Forbedringer, hilse Forslaget med Tilfredshed, og jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til en hurtig Behandling og til Forslagets Vedtagelse i det høje Ting.

Axel B. Lange: Jeg ser paa det foreliggende Lovforslag ud fra det Synspunkt,

at Formaålet med det maa være at opfordre Selskaberne til i videst mulig Udstrækning at konsolidere sig med Fremtiden for Øje. Det kan mit Parti og jeg fuldt ud tiltræde. Paa mange Omraader, derunder ogsaa paa det økonomiske, er Tiderne saa usikre og kan Fremtidens Vanskeligheder blive saa store, at det er nødvendigt at sikre sig i videst mulig Udstrækning mod de Farer, der truer. Den økonomiske Fremtid, vi har i Udsigt i et forarmet Europa, som jeg regner med, kan sikkert nok komme til at stille de største Krav om at have Reserverne i Orden. Dette vil sikkert ogsaa de fleste af Erhvervslivets Mænd være klar over, og det er for mig det afgørende, at de, der sidder med Ansvaret som Ledere af Virksomhederne, forstaa, hvilke Vanskeligheder og Farer der kan true. For hvis denne Forstaaelse manglede, eller hvis den Ansvarsfølelse, der nu engang er nødvendig for de Mennesker, som leder Landets Virksomheder, ikke er til Stede i tilstrækkelig Grad, saa tror jeg nu ikke paa, at Vanskelighederne klares gennem Lovgivningsforanstaltninger.

For øvrigt har Kravet om Konsolidering ikke alene Bud til Aktieselskaberne eller til de Selskaber, som Lovforslaget omfatter, men i lige saa høj Grad til alle andre Virksomheder, lige meget under hvilken Form de drives. Det gælder privat Handelsdrift, privat Industridrift, Haandværksvirksomhed, og man kan udmærket godt tage Landbruget med, det være sig store eller smaa Landbrugsbedrifter. De bør i disse Tider have for Øje, at der efter den Periode, vi nu er inde i, skønt den jo ingenlunde for de fleste Virksomheder er særlig indtægtgivende ud over det normale, vil komme en Tid med store Vanskeligheder af økonomisk Art. Og det, der kan gøre mig noget betænkelig ved en Lov som denne, er, at den er en Særlov, og at den kan afholde Folk fra det, som nu engang er nødvendigt, at de har nogen Interesse for Deltagelse i Dannelsen af Aktieselskaber. I et kapitalfattigt Land som Danmark — det maa vi regne med, at Danmark er et kapitalfattigt Land og i meget lang Tid har været et kapitalfattigt Land, hvor der slet ikke findes de store Formuer, de meget store Formuer paa enkelt Haand — vil der være en Række Opgaver, som overhovedet ikke kan løses, medmindre Folk gennem Aktieselskaber søger at løse dem, og der vil sikkert efter Krigen, hvor meget nyt skal bygges op fra Grunden, i høj Grad blive Brug for, at denne Interesse holdes ved lige. Derfor bør efter